

Publicerad 2020-12-22 14:37 av Nanna X

Drömmar 21/12, 22/12. Jag brukar så gott som alltid drömma i färg, men nu har jag drömt i svartvitt två nätter i rad. Dröm 2 kom egentligen först, men de hör samman. Foto av Catharina Edin, redigerat av Nanna X.

Svartvita drömmar

1:

svartvita fingersvampar

svartvita gatuavspärningar

svartvita mor-son-förhållanden

2:

Elena var ljusblond och bodde i huset tvärs över gatan med sin svarthåriga son. Mitt hus var litet och gråblått. Elenas verkade däremot oändligt stort. Huset hade ett tak uppburet av mörka balkar i flera våningar, korridorer med kök och kontor. I villan pågick oändligt många kulturella projekt. Elena var en etablerad singer-songwriter liksom sonen, och de höll stora banketter för kultureliten vid ett ovalt bord i den enorma salen. Elenas dotter, som var på besök från Stockholm, var akrobat och swischade fram över det ljusa blankpolerade golvet i viga piruetter.

De märkliga var att Elena ville att jag skulle flytta in hos henne, hyra en lägenhet i en del av hennes hus. Vad hade jag att tillföra i ett sånt sällskap? Exmaken som blivit medbjuden på partyt fast vi nyss separerat verkade nöjd med att sitta i soffan, smutta vin och äta chips. Jag ville göra mig nyttig i sällskapet, matade burfåglarna med frön jag hittade i köket, sprang omkring och samlade upp kvarglömda persedlar. En balklänning, två blöta strumpor, en smutsig trasa. Vart skulle jag göra av dem?

Jag mötte en kvinna med städrock och nyckelknippa som guidade mig ner i källaren. Här har du väl varit förut? undrade hon. Jag mindes inte säkert. Hon visade mig tvättstugan med en barsk min.

I det stora parkeringsgaraget under Elenas hus stötte jag på två scenarbetare. Jag undrade varför det behövdes så många P-platser. Scenarbetarna förklarade att föreställningarna var mycket välbesökta. De

skrattade gott åt min fråga om var själva teatern låg och förklarade att de aldrig jobbade med traditionella scener. De byggde varje scenografi från scratch, oftast i det gråsvarta P-huset, men emellanåt även i Elenas vita salong.

När vi gick uppför gatan längs den grå betongmuren, som scenarbetarna envisades med att jag skulle balansera på, upptäckte jag att jag fortfarande bar på strumporna och trasan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nanna X med Poeter.se id #27346 innehar upphovsrätten